

Hoofdstuk 1

Met oom Simeon naar de markt

‘Zo, grote vriend, zit je goed?’ vraagt oom Simeon lachend. Jonathan Goforth knikt heftig van ja.

‘Het is een prachtig plekje, oom!’ glundert hij.

‘Mooi zo. Het duurt wel een poosje voor we met het graan bij de markt zijn, hoor. Tijdens het rijden mag je niet gaan staan, hè. Denk erom, dat is levensgevaarlijk. Stil tussen de zakken blijven zitten.’

Zodra oom Simeon op de bok van de kar zit, klakt hij stevig met zijn tong. De voeten van het paard zetten zich schrap. De wagen begint wat te schommelen, en het duurt niet lang of ze verlaten het erf. Even later hobbelen ze in een rustig tempo over de zandweg richting de grote stad London.

Jonathan klapt in zijn handen van opwindning. Daar gaan ze! Oom Simeon kijkt vooruit, hij achteruit. Wat een veilig plekje, tussen de zakken met graan, achter de brede rug van oom Simeon.

Vaak wil hij net zo groot zijn als z’n zes oudere broers, maar nu is hij blij dat hij nog maar vijf is. Zij moeten vandaag naar school. Hij niet. Daarom kan hij met oom Simeon mee naar de markt om het graan weg te brengen. Vanmiddag, als de broers thuiskomen, gaan ze weer met z’n allen aan het werk op de boerderij. Hij ook. Dat doen ze iedere dag.

Genietend kijkt Jonathan voor zich uit. Naast hem zijn aan beide kanten de zakken graan zó hoog opgestapeld dat hij niets van de omgeving ziet. Maar als hij recht voor zich uit kijkt, kan hij precies zien wat er achter de kar gebeurt.

Soms is de weg modderig. Dan is het oppassen geblazen. Stel je voor dat de zware kar vast komt te zitten.

‘Gaat het goed achterin?’ klinkt de opgewekte stem van oom Simeon.

‘Prima, oom’, straalt Jonathan.

Hij zit hier heerlijk in dit holletje. Zijn reis is heel wat fijner dan de reis die vader een keer maakte. Hij vertelde pas dat hij eens lopend met een zak meel op z’n rug een reis heeft gemaakt van 110 kilometer! Dat was van Hamilton naar hun boerderij, in de buurt van de stad London. Dagenlang heeft hij door de bossen van Ontario gelopen. ‘s Nachts heeft hij er zelfs geslapen. Brrr. Jonathan moet er niet aan denken. Er kan zomaar een wild dier op je afkomen als je alleen in het bos bent.

Soms moest vader over rotsstenen stappen in de rivier om z’n weg te kunnen vervolgen. En dan met zo’n zware zak op je rug! Maar het is gelukkig allemaal goed gegaan. Jonathan is echt trots op hem. Later wil hij net zo sterk worden als vader.

Een ongeluk

‘Pas op, Jonathan’, klinkt plotseling de verschrikte stem van oom Simeon. ‘Houd je vast!’

Jonathan voelt dat de kar opeens heel erg wiebelt. De zakken

naast hem gaan schuiven. Hij schiet overeind. Zou de kar in een spoor terechtgekomen zijn?!

De angst slaat hem om het hart. De zakken hellen steeds meer voorover. De kar hangt schever en schever. Dan verliest Jonathan zijn evenwicht.

‘Help!’, schreeuwt hij angstig.

De kar hangt al helemaal schuin. Hij grijpt zich nog vast aan een punt van een zak, maar er is geen houden meer aan. Hij glijdt, en glijdt, en ... valt van de wagen in de modder. Precies tussen de voor- en achterwielen in.

Terwijl Jonathan een hevige pijn bij z’n heup voelt, grijpt oom Simeon hem tussen de karrenwielen vandaan en legt hem in de berm.

‘Hoh, Horse!’, roept oom Simeon met overslaande stem. ‘Hoh, hoh.’

De wagen staat meteen stil.

Bezorgd buigt oom Simeon zich over Jonathan heen en vraagt: ‘Gaaf het, jongen? Heb je je bezeerd?’

De tranen schieten Jonathan in de ogen.

‘Hier doet het erg zeer, oom’, zegt hij met een samengeknepen stem. Hij wijst naar z’n heup.

‘Ik begrijp het, kerel. Daar heeft het wiel je geraakt. Kun je nog lopen?’

Hij helpt de jongen overeind.

Oh, wat doet dat pijn! Jonathan bijt op z’n lippen om niet te gillen. Het lijkt wel of er iemand met een mes in z’n heup snijdt.

‘Gelukkig, je kunt nog rechtop staan’, zegt oom Simeon gerustgesteld. ‘Kom maar, dan zet ik jou even op de bok. En

dan moet ik eens kijken hoe we hier weer uit kunnen komen.’
Als hij eenmaal op de bok zit, lopen de tranen over Jonathans wangen.

‘Stil maar, jongen, stil maar’, sust oom Simeon terwijl hij hem geruststellende klopjes op z’n rug geeft.

Hij ziet zelf ook nog wit van de schrik.

‘Wat een wonder, dat ik je nog net op tijd kon vastgrijpen. Het had niet veel gescheeld of ... Kom, grote vriend van me’, zegt hij dan ontroerd, ‘je bent wonderlijk bewaard vanmorgen!’

Een prachtige Bijbel

Dolgelukkig zit Jonathan twee jaar later met een prachtig cadeau aan de keukentafel. Hij kan zijn ogen er niet van af houden. Buiten begint het al donker te worden. Nog even, dan doet zijn moeder de olielamp boven de tafel aan. Hij kan bijna niet wachten.

Hij voelt zich zó gelukkig. Vader en moeder zijn niet rijk. Zij kunnen hun kinderen geen mooie Bijbel cadeau geven. Maar ... vanmiddag heeft hij van een mevrouw uit de kerk een prachtige Bijbel gekregen met een bronzen slot. Hij is er stil van. De mevrouw weet dat hij zo graag een kind van de Heere wil zijn. Z’n moeder heeft aan haar verteld dat hij altijd de psalmen voor haar voorleest. Nu heeft hij zelf een eigen Bijbel. En wat voor een. Zo’n mooie Bijbel hebben zelfs zijn ouders niet.

Hij neemt zich voor om er heel zuinig op te zijn, maar er wel vaak in te lezen. Want in de Bijbel vertelt de Heere Wie Hij is voor Zijn kinderen. En hoe je Hem kunt liefhebben.